

RAMON ESPADALER PARCERISAS

Conseller de Justícia i Qualitat Democràtica
Generalitat de Catalunya

1826
2026

Dos-cents anys
Vedruna

Molt bona tarda a totes i a tots. En primer lloc, una salutació molt particular i molt entranable a la germana Montserrat Espinalt, presidenta de la Fundació Vedruna Catalunya Educació, que és qui d'alguna manera ens convoca i ens aixopluga. També, evidentment, a la germana Maria Teresa Cuervo, superiora general, així com a totes les autoritats, en aquest cas alcaldes, alcaldesses, que he tingut l'oportunitat de saludar a tots vostès, i altres persones que ens acompanyeu en aquest acte, que ens ajuda a reflexionar sobre allà d'on venim i també d'una manera molt clara mirar com projectem, sense perdre els valors que van veure néixer la congregació de les Vedruna, com gestionem el present i com mirem endavant, que això crec que és un tret distintiu de la institució de les Vedruna.

Jo soc aquí, de fet, amb una doble condició. Fa molts dies, el Ramon Rial, bon amic... jo soc ciutadà de Vic. Em va trucar, diu: "Mira, fem un acte, ja havies vingut en alguns altres, en recordo un al Fòrum de les Cultures". Diu: "Ens agradaria que ens acompanyessis...", la invitació era com a pare d'alumnes i espòs també d'una persona formada a les Vedruna, en aquest cas de la ciutat de Vic, bressol en definitiva de les Vedruna.

Però després s'ha donat una circumstància: que aquí hauria de haver-hi o el President de la Generalitat, que ha delegat en la meua persona, o la Consellera d'Educació, amb qui he parlat fa un moment i que us trasllada una amable salutació, que sabeu que per

circumstàncies de salut no ens pot acompanyar en aquest moment.

Els aniversaris tenen molts sentits i serveixen per a moltes coses. I un podria a vegades cometre el risc de mirar més enrere que mirar endavant. Crec que la jornada d'avui ha donat molt de si en el doble sentit: per un costat, s'ha mirat enrere, perquè és important saber d'on es ve, és important saber quines arrels es tenen, saber quins són els principis fundacionals que romanen intactes més enllà del canvi, els infinits canvis que hi ha hagut en aquests dos-cents anys de trajectòria; però sobretot també han servit per adaptar-se a una societat que ha estat canviant i que ho és d'una manera accelerada.

I els heu dit, i segurament hi heu reflexionat i molt: tot el que representa la vulnerabilitat, tot el que representa la intel·ligència artificial, tot el que representen les xarxes, que són factors que en aquell moment fundacional evidentment no existien, però que s'han d'adaptar. Jo crec que si alguna cosa caracteritza la institució Vedruna és precisament aquesta capacitat d'adaptació sense perdre la identitat, sense perdre en definitiva les arrels. I això jo crec que us honora i dona molt, molt i molt sentit.

També voldria posar en valor un aspecte més, que també em sembla tret distintiu: que és en definitiva l'arrelament al país. Esteu repartits arreu de la geografia del nostre país i teniu un compromís amb el país, que vol dir un compromís amb la llengua, un compromís amb la

1826 2026

Dos-cents anys
Vedruna

RAMON ESPADALER PARCERISAS

Conseller de Justícia i Qualitat Democràtica
Generalitat de Catalunya

identitat, un compromís amb els valors, obert, capaç i amb voluntat d'integració, que crec que aquest treballar per aquesta Catalunya un sol poble també és un tret distintiu i el feu, l'aterreu, en cada una de les vostres escoles. I això és important i crec que és molt d'agrar i crec que és molt d'aplaudir. I, per tant, aprofitar aquesta avinentesa per mirar enrere, saber qui som, saber molt clarament on volem anar sense prescindir de quins són els valors fundacionals, és important.

I darrera reflexió que voldria compartir amb tots vosaltres. Amb els docents, amb els professors, mestres, les mestres, les famílies molt particularment i la comunitat Carmelita Vedruna. Aquests dies, i molt particularment avui, la pau en general tremola. I tots els episodis internacionals ens tornen a posar davant del mirall els conflictes bèl·lics que vénen de lluny i n'afegim alguns de nous tremendament preocupants. I en aquest context a mi em ve al cap una frase, no de santa Joaquina de Vedruna, sinó de santa Teresa de Calcuta, que és una persona clarivident i que deia una cosa que a mi em va colpir, una frase molt senzilla. Deia: "La pau comença amb un somriure".

I en aquest sentit jo voldria agrair el somriure de les Vedruna, el somriure dels i les mestres, dels docents, de les docents, de tot el personal Vedruna i de les famílies, i de tots els educadors. Aquest somriure que construeix la pau a peu de carrer, aquesta pau que vol dir convivència, aquesta pau que es comença segurament gestant des de baix, que comença integrant, que comença respectant i coneixent l'altre, que comença, com he tingut ocasió de veure just quan he arribat abans de dinar, que comença posant l'alumne, posant la persona i posant les famílies al centre del model educatiu.

Que per molts anys i visca l'escola Vedruna, que té molt a dir i molt a fer a continuar fent el servei d'aquest país. Moltíssimes gràcies.

